

УЧЕНИЦИ ВОЈНЕ ГИМНАЗИЈЕ, БУДУЋИ СТУДЕНТИ ВОЈНИХ АКАДЕМИЈА У ИНОСТРАНСТВУ

МИСИЈА – ДИПЛОМА ОФИЦИРА

Изабрани међу кандидатима са најбољим школским успехом, ученици Војне гимназије који ће своје војно образовање наставити на престижним војним академијама у САД, Италији, Немачкој и Грчкој, већ на први поглед показују да ће примерно представљати Србију. Када говоре о својим будућим школским обавезама, плене младошћу и ведрином, одмереношћу и понашању и одговорним ставом.

Пре четири године уписали су Војну гимназију, отиснули се у нови живот, а топлину родитељског дома заменили школским интернатом. Била је то огромна промена за дечаке. Прилагођавање новим условима за учење, дружење, забаву, колективном живљењу уопште, никоје није лако пало. Тражили су своје место у новој средини, институцији која већ 31 годину образује будуће официре. У школски дневник уписана је и понека слаба оцена, у школском дворишту чула се каткад ружна реч.

Срећом, ту су били искусни професори, који свој посао не схватају само као подучавање већ и као васпитавање нараштаја који долазе. Поред њих су и школски педагози, психолози, наравно, и старешине, начелници класа, који су тим младићима, водећи их у првим корацима на путу официрске каријере, послужили као узор. Показали су им, пре свега, како се треба понашати, помоћи себи и другу, уз велико разумевање за све њихове школске и генерацијске проблеме.

■ ГИМНАСТИЧАР У НЕМАЧКОЈ

Ти исти момци, који су пре четири године бојажљиво крочили у круг интерната недавно су завршили Војну гимназију. Матурирали су и сада се припремају да наставе своје образовање, махом на Војној академији у Београду. За четири или пет година Војска Србије ће бити богатија за строј младих официра. Међутим, неће сви прве официрске чинове добити на промоцији студената Војне академије на Бањици. Седморица ученика Војне гимназије упутиће се ускоро у иностранство, где ће учити стране језике и уписати тамошње Војне академије.

Изабрани међу кандидатима са најбољим школским успехом, ученици Војне гимназије који ће своје војно образовање наставити на престижним војним академијама у САД, Италији, Немачкој и Грчкој, већ на први поглед показују да ће нашу земљу и традицију њене

војске достојно представљати. Плене младошћу и ведрином, али и одмереним понашањем и одговорним ставом.

Бранислав Крстовић долази из Београда, момак са Церака. Примљен је на школовање у Немачкој.

– Школовали смо се четири године да бисмо ишли на нашу војну академију, али пружила нам се могућност да одемо у иностранство. Већ су две генерације Гимназијалаца, у нешто мањем броју, имале такву могућност. Они су отишли у Грчку и Италију, а ове године је и Немачка постала актуелна. Понуђен нам је смер пешадије, на који сам примљен – каже Бранислав.

Како су га обавестили, првих шест месеци боравка биће посвећено интензивном учењу језика. Војни део школовања у Немачкој почеће у јуну 2008. и трајаће до маја 2015. године. Хоће ли због дужине школовања добити неко боље радно место када се врати, Бранислав још не може да зна, али је уверен како ће стечено знање моћи да примени у Војсци Србије.

Знање језика је, како мисли Бранислав, данас постало веома важно. Нашем официру који ће ускоро радити у међународном окружењу биће неопходно да се добро споразумева са колегама из света. Ако је неке ствари неминовно урадити, треба што пре са тим започети.

– Мало су ми познате прилике у Немачкој, чак не пратим ни фудбал као већина вршњака, па не знам много ни о Бундес лиги, јер сам се од спорта највише бавио гимнастиком, која је у Војној гимназији врло заступљена. Седам година је преда мном и волео бих да о Немачкој попричамо када се вратим – уз осмех поручује Бранислав.

Бранислав Крстовић

■ ТРАЈНО ПРИЈАТЕЉСТВО

Радован Илић је из Пожеге. Он истиче да је на време схватио како је Војна гимназија школа у којој се цени рад и труд. Мора се много учити да би се успело. Педагози, професори и начелници класа били су спремни да помогну у сваком тренутку.

Шта Радован каже о другарству војних гимназијалаца, популарних „војигеваца“?

– Даноноћно смо заједно и међу нама се рађају пријатељства која ће се наставити вероватно током целог живота. У осталим школама можете с неким бити у разреду, а да никад не размените неку реч о приватним стварима. Овде је то много другачије. Ми пре свега живимо заједно у интернату и делимо све, од купатила до трпезарије. Ишли смо заједно и на терен у трећој години, где смо извршавали војничке задатке, подељени у групе које су морале тесно да сарађују. Знамо се у душу, тако да можемо један другом да припомогнемо када наиђе неки тежак тренутак у животу – одговара Радован.

Све предмете учио је с подједнаком пажњом. Војна обука с којом су ученици отпочели прошле године крунисана је гађањима, и тада су бар делимично осетили како изгледа бавити се војним „занатом“. Радован иде у Италију, на Смер пешадије на италијанској академији копнене војске. Школа заједно с учењем језика траје пет година. У гимназији је учио нешто мало италијанског и тек планира да га усаврши, а раније је учио француски, што ће му бити од помоћи.

– Очекујем да ћу тамо стећи знатно савременије образовање него овде. Не потцењујем нашу академију. Напротив, али мислим да

Радован Илић

они себи могу да приуште боље услове за рад и усавршавање. Када се вратим волео бих да затекнем трансформисану Војску Србије, која неће много да се разликује од онога што ћу у Италији да научим – сматра Радован.

■ РИМСКА ДИСЦИПЛИНА

Рајко Гујаничић из Нове Вароши такође ће пут Италије, али на Смер ваздухопловнотехничке службе. То је техничка академија која се налази у Риму и траје пет година. Определио се за њу зато што мисли да је то одлична прилика да се стекну нова знања и искуства, науче језици и боље упуту у тајне војног позива који се све више профилише према западном систему.

Понуда за Ваздухопловнотехнички смер свидела се Рајку, јер би и овде конкурисао на неки од техничких смерова. Како каже, ово је, ипак, 21. век и природно је што га веома занима техника. Нашој војсци следи модернизација и ускоро ће се у њеном саставу наћи и нови ваздухоплови, за чије ће одржавање бити стручан.

На Рим ће се лако навикнути, сигуран је Рајко. Истина, речено му је да је та Војна академија једна од најстрожих што се тиче дисциплине, а то му ни у Београду није била јача страна. Међутим, нада се да ће се некако прилагодити ригорозним правилима живота. Он верује у своје квалитете и не мањка му самопоуздања. Раније се бавио спортом, каратеом и рукометом, касније се концентрисао на учење, и у свему је био успешан. На питање хоће ли да „гледа“ лепе Талијанке, Рајко одговара: „Гледаће оне мене, видите какав сам!“ – и шеретски намигује.

Рајко Гујаничић

■ ГРУЖАНИН У ХЕЛАДИ

Миломир Миљковић из Витановца код Краљева уписаће Војну академију у Грчкој, Смер ваздухопловнотехничке службе.

– Догодило се то да управо прошле године, када сам одлучио да учим грчки, стигне понуда да се на основу успеха у школи двојица ученика упишу на њихову војну академију – каже Миломир.

Курс грчког језика је уписао на трећој години, и тада није ни размишљао о томе да један део живота проведе у Грчкој. Школовање у Хелади ће трајати укупно шест година, тако да ће се Миломир, како каже, навикнути да „ломи језик“.

Још није сигуран да ли се његова будућа школа налази у Атини или Солуну, а очекује да ће уписати бити у септембру. Нада се да ће тамо срести бар неке од четворице наших студената, који су раније уписани на грчку војну академију, те да ће му они пружити неопходну подршку.

Није до сада много сазнао о искуствима тих момака, али претпоставља да неће бити проблема у школи, јер је чуо да су се, од свих страних студената, младићи из Србије убедљиво најбоље показали на тестовима. Математика и физика, као најважнији предмети, тако су добро изучавани у Војној гимназији да се не боји да упише било који факултет и не брине за успех из тих „најтежих“ предмета.

У свој родни Витановац, овај млади Гружанин ће вероватно моћи да долази само за време летњих и зимских распуста, али верује да ће му и живот у Грчкој бити довољно интересантан. У Војној гимназији је научио да се са свима у класи добро дружи, па се нада да ће и у Грчкој пронаћи праве пријатеље.

Миломир Миљковић

■ МОМАК С ЈУГА

Далибор Стојиловић долази из Трговишта, малог места на крајњем југу Србије. Каже да му је Војна гимназија пружила много тога што ниједна друга школа не би могла.

– Онај ко је хтео да учи, ко је био амбициозан и уложио пуно рада, тај је и успео. Ако си упоран и ако професори виде да вредно радиш, помоћи ће ти и извући из тебе квалитет који до тада ниси могао сам у себи да пронађеш. У првој години, у периоду прилагођавања, добио сам неколико слабих оцена, али сви су ме подржали и успео сам да Гимназију завршим с одличним успехом – објашњава Далибор.

У Грчкој ће Далибор уписати Војну академију Копнене војске, Смер пешадија. Миломир и он ће, највероватније, бити на истој академији, јер је код њих, како је обавештен, ваздухопловнотехничка служба коју Миломир уписује део инжињерије.

Трговиште, место у ком је рођен, подједнако је удаљено од Београда и Солуна, па се нада да ће нешто чешће моћи да оде до куће, али каже да није проблем ни да са чека распуст. На то се већ навикао током школовања у Београду.

– Не знам хоћемо ли тамо добити и цивилне дипломе, али мени је првенствени циљ да postanем официр копнене војске, војник у правом смислу. И овде ми је пешадија била једна од жеља. Мислим да ћу у Грчкој, уз учење језика, за пет година савладати све садржаче тактичке обуке. Моји су срећни, ја сам можда и први човек из Трговишта који ће на дужи рок отићи на школовање у иностранство. То ми доста значи и зато ћу се потрудити да у иностранству лепо представим не само себе него и крај из којег потичем и земљу из које долазим – додаје Далибор.

Далибор Стојиловић

■ ДЕЧАЧКИ САН

Бојан Удовичић се родио у Тузли. Детињство је провео у Ужицу, где је његов отац, иначе официр, после Тузле и Ниша, био на служби. У доба када је Бојан уписао Војну гимназију сви су се преселили у Београд. Очева професија одмалена је била и његова жеља. Мајка се није баш слагала с тим, али њега је војни позив толико привлачио да је решио да упише Војну гимназију у време када Војска не стоји баш најбоље. Хтео је да једног дана ради у Војсци и сањао да седне у кабину авиона. Док многи о томе само маштају, Бојану се пружила прилика да оствари све своје најинтимније снове.

Бојан Удовичић

– У гимназији има времена за све, али акценат је на учењу. Определио сам се да следим своја интересовања и учим најпре оно што ће ми у будућој каријери највише користити. Осим језика, то су пре свега техничке науке – уверен је Бојан.

Од свих ученика са Ваздухопловног смера Гимназије имао је најбољи успех на тестовима SAT, које иначе полагају и страни и амерички студенти ако желе да упишу факултете у САД. Због тога што позив pilota захтева савршено здравље, још од друге године ученици су били подвргнути детаљним медицинским прегледима – и он је био један од неколицине који су задовољили оштре здравствене критеријуме

– Људи из америчког изасланства су доста отворени. Они су ми рекли да ће у Колорадо Спрингсу бити доста тешко, посебно на пешадијском тренингу, који траје шест недеља, где се доста трчи, раде се склекови... На сву срећу, Војна гимназија у Београду пружа добру основу за бављење физичким активностима, па се не бојим како ћу издржати напоран тренинг – каже Бојан.

Колико је обавештен, систем школовања пилота у САД је нешто другачији него код нас. Они се тек у петог години обучавају за летење, а прве четири године се стиче опште образовање, док се код нас пилоти све време усмеравају на активности везане за обуку у летењу.

Енглески учи од петог разреда, и солидно га говори, што су показали резултати теста SAT, који је урадио боље од многих рођених Американаца. На Академији у Колорадо Спрингсу има мало страних студената. Он је у класи један од петнаесторице. Зна да је по један студент из Албаније, Пољске, Шри Ланке и Ирака. Академија има више хиљада студената, и прави је град у малом. Унутар њених ограда има све што је студентима потребно.

– Клима је, како кажу домаћини, доста пријатна. Рекли су ми да због надморске висине пијем доста воде, да не дехидрирам. Отац ми је са Златибора, одрастао сам у Ужицу, па ће и гени вољда учинити своје да се добро снађем и у далеким Стеновитим планинама – оптимиста је Бојан.

■ СТОПАМА ПРЕДАКА

Душан Ранђеловић из Житковца код Алексинца тврди да је школовање у Војној гимназији било најлепши период у његовом животу.

– Многи тако говоре и када остаре, а ја искрено могу да кажем да је, и поред тешких тренутака, успона и падова, све у свему, било прелепо дружити се са друговима из целе Србије и научити много тога од изванредних професора – оцењује Душан.

Више му, како каже, иду природни предмети, мада све учи подједнако. Информацију о могућности да се школује у иностранству добио је у трећој години, када су неки ученици завршне године пошли у Италију и Грчку. Ове године су још у октобру започели курсеви италијанског и грчког, а први пут и немачког језика, чије је основе савладао. Пре отприлике месец дана расписан је конкурс за два места у Немачкој, пријавио се и „платко“ прошао.

Душан Ранђеловић

– Школовање ће трајати укупно седам година, од тога је скоро година дана посвећена учењу језика. Војна академија Копнене војске, Смер пешадија, који ћу уписати, налази се у Хирту, између Келна и Бона. После пет година учења, годину дана стажира се у јединици. У Србију се враћамо као поручници. Овде сигурно не бих одабрао пешадију, али у Немачкој, колико сам информисан, многе службе су повезане с пешадијом – претпоставља Душан.

Немачка војска је, према његовом уверењу, једна од најсавременијих и најјачих у свету. Када се врати, он жели да пренесе искуства која тамо буде стекао, јер мисли да се од Немаца много може научити о организацији једне модерне армије. Душан у шали каже да га ни поред његових плавих очију пословично хладни Немци неће препознати као свог. Сувише је, како каже, јужњачки темпераментан. Иако га родитељи и другови веома подржавају у свему, свестан је да ће често осећати носталгију.

Војна гимназија пружа могућност за бављење многим ваннаставним активностима. Душан је био члан хорске и стрељачке секције, завршио је курс рођења и постао члан клуба подводних активности у школи. Поред немачког, учио је и италијански језик, а успут је био и на курсу плеса, баш као и српски официри с почетка двадесетог века. И они су своја знања стицали и усавршавали на војним училиштима широм Европе и света. Пожелимо зато срећу мојцима који су ове године кренули стопама својих славних предака. ■

Александар АНТИЋ